

[Holger Eriksen.]

Skove; tværtimod kritiserede vi Venstre-regeringen, fordi den lod fem og syv være lige, og fordi den manglede moralsk Mod til at foretage de Indskrænkninger, der var nødvendige, for at der kunde opnaas Balance. Til Gengæld lovede vi, at der skulde blive Ligelighed, at hele Befolkningen skulde stilles ens.

I denne Forbindelse advarer jeg mod de Røster, der har hævet sig fra Mejerikredse om, at man skulde overlade til Befolkningen selv at bestemme, om den vilde spise Smør eller Margarine. Det hævdes, at med den Forskel, der nu er mellem Smør- og Margarineprisen, vilde Smørforbruget alligevel ikke vokse væsentligt. Jeg ved ikke, om denne Paastand holder — jeg stiller mig meget tvivlende over for den —, men rent bortset derfra vilde det have en meget daarlig psykologisk Virkning, hvis man sagde: De, der har Raad til det, maa gerne spise Smør og derved bidrage til at formindske vore Importmuligheder, medens den øvrige Befolkning maa henvises til Margarine. Man kan forlange store Ofre, naar det gælder Landets Genopbygning, vel at mærke, naar man behandler alle ens, og naar man giver Sikkerhed for, at disse Ofre virkelig kommer Samfundet til gode; men foreslog man den Ændring, som Mejerifolkene kræver, vilde den jævne Befolkning med fuld Ret kunne sige: Hvorfor forringer man vor valutariske Stilling, blot for at de velhavende kan faa Smør? Hvorfor bruger man ikke hellere den Valuta, som derved kunde stilles til Raadighed, til Forøgelse af Kaffe-rationen, til øget Tobaksimport eller til Fremskaffelse af Fedt som et yderst paa-krævet Supplement til Margarinetildelingen, navnlig yderst paa-krævet for dem, som har haardt Arbejde? A propos Fedtet — jeg ved, at vor Fedtproduktion af den forrige Regering er solgt et Stykke ud i Fremtiden, men jeg henstiller til Regeringen, naar Kontrakten udløber, at se med Velvilje paa Ønsket om en supplerende Fedttildeling, i hvert Fald til den Kategori af Befolkningen, jeg nævnte før. Har man ikke le- gemligt Arbejde, gaar det jo saa nogenlunde med at faa Fedtstof-tildelingen til at slaa til, men for den Husmoder, som skal smøre mægtige Frokostpakker til Mand og Sønner, der slider haardt, er det et næsten uløseligt Problem.

Netop fordi det er et rimeligt Krav, at man nu viser, at Talen under Krigen om, at vi alle er i samme Baad, var mere end blot en Talemaade, beklager jeg, at det ikke har været muligt at opnaa Tilslutning

til en Begrænsning af Privatbilernes Kørsel og til en mere retfærdig Fordeling af Kødet. Det er ikke let at forstaa, hvorfor de spar-somme Kød-mængder, der findes, ikke kan fordeles paa samme Maade som f. Eks. i Sverige, og det er endnu vanskeligere for den jævne Befolkning at forstaa, at den skal give Afkald paa nødvendige Varer, blot for at Luksuskørsel med Biler kan opret-holdes i samme Udstrækning som hidtil. Jeg mener, at Rigsdagen har paadraget sig et stort Ansvar ved at gaa imod disse to vigtige Forslag, baade fordi det med Rette skaber en uheldig Stemning og fordi man med Hensyn til det første griber forstyrrende ind i Regeringens Balanceplan. De Resultater, der hidtil er opnaaet, er af en saadan Karakter, at de nødigt skulde bringes i Fare, blot fordi man ikke tør kranke visse smaa Befolkningsgrupper alt for egoistiske Indstilling.

At Rigsdagen i det hele har kunnet for-hindre disse Ordninger, hænger jo sammen ved hele den Holdning, man har indtaget vedrørende Bemyndigelsesproblemet. Der kunde maaske have været Grund for Rigs-dagen til at gribe ind, dengang man havde en Regering, der førte os længere og læn-gere ud i Gæld, men det er ret uforstaae- ligt, at man ikke kan give de samme Bemyndigelser til en Regering, som er godt paa Vej til at oprette den Skade, som den tid-ligere Regering forvoldte. Jeg mener absolut ikke, at Rigsdagen skal lade sig sætte ud af Spillet, men jeg anser det for yderst uhel-digt, at den vil gribe ind i de rent admini-strative Anliggender. Er der en Minister, der gaar videre, end Rigsdagen ønsker det, har den jo altid i sin Haand at give vedkom-mende et Mistillidsvotum.

Der har paa dette Omraade hersket en Surhed, som er aldeles malplaceret, en Surhed, som kun kan forklares ud fra Ønsket om at vanskeliggøre Regeringens Genopbyg-ningsbestræbelser. Det gælder ikke blot Bemyndigelserne til Handelsministeren, men ogsaa til andre Ministre, f. Eks. Boligmini-steren. Der har faktisk været en Tendens til paa mangfoldige Omraader at nedsætte Udvalg, der skal overvaage Administrationen. Fortsætter man paa den Maade, faar man ikke blot 17 Ministre, men 17 Gange 15 eller 17, som faar det samme Ansvar for Administrationen som Ministrene. Det er en meget uheldig Sammenblanding af Ad-ministration og Lovgivning, og det kan ikke andet end hemme Arbejdet.

Ogsaa den store Stigning i det officielle Produktionstal markerer Fremgangslinien. Denne Stigning fastslaar, at det slet ikke